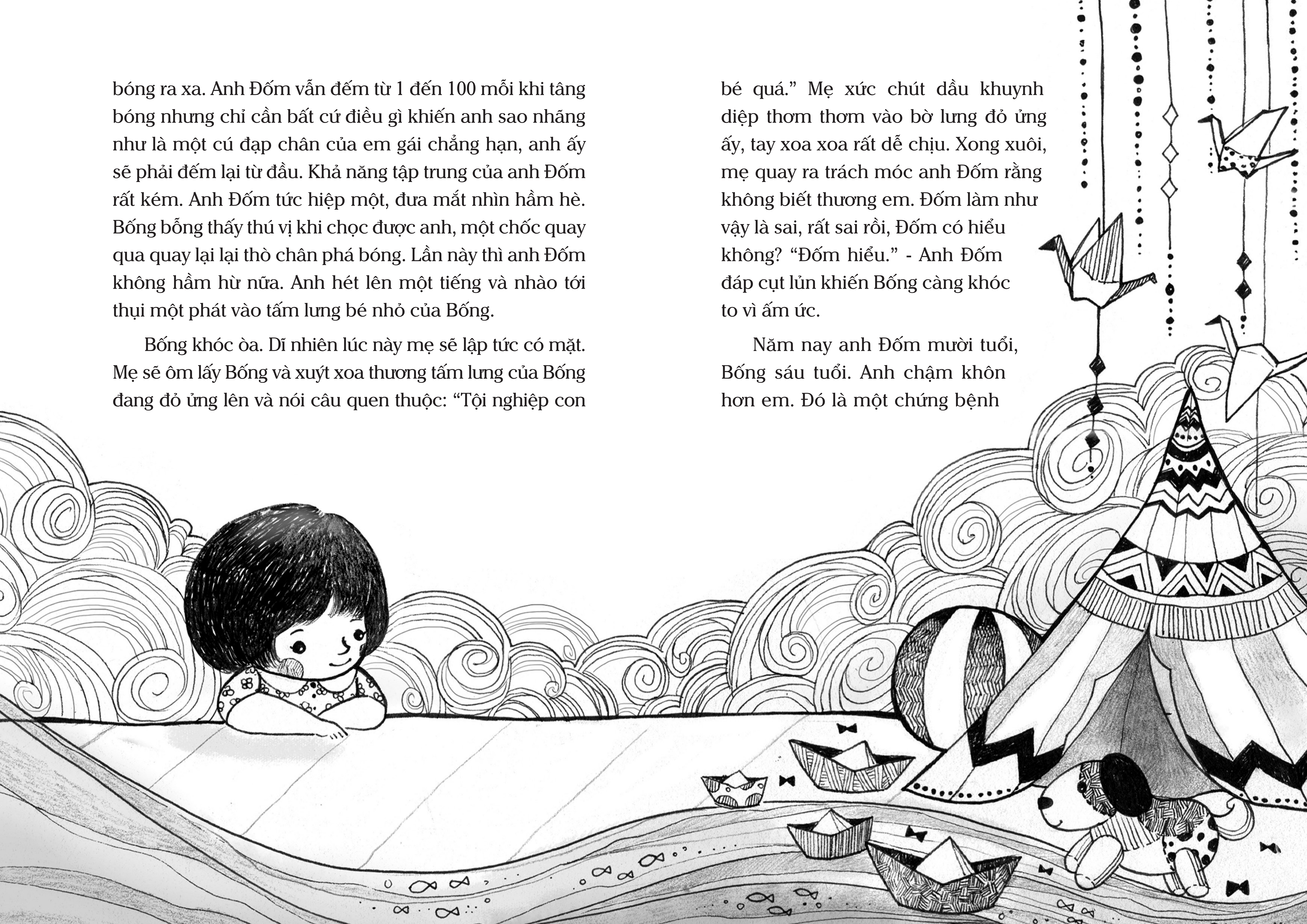

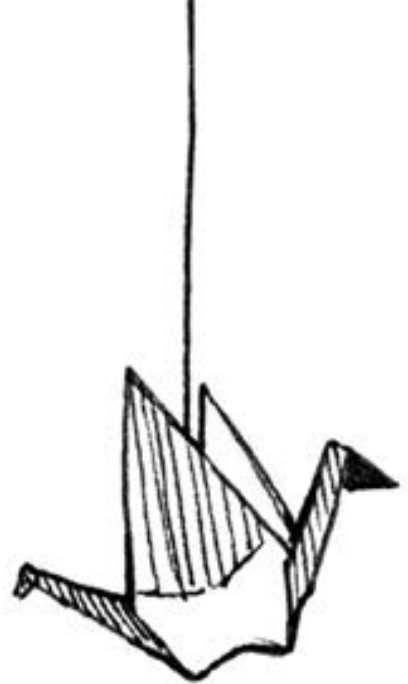
bóng ra xa. Anh Đốm vẫn đếm từ 1 đến 100 mỗi khi tăng bóng nhưng chỉ cần bất cứ điều gì khiến anh sao nhãng như là một cú đạp chân của em gái chẳng hạn, anh ấy sẽ phải đếm lại từ đầu. Khả năng tập trung của anh Đốm rất kém. Anh Đốm tức hiệp một, đưa mắt nhìn hầm hè. Bống bống thấy thú vị khi chọc được anh, một chốc quay qua quay lại lại thò chân phá bóng. Lần này thì anh Đốm không hầm hừ nữa. Anh hét lên một tiếng và nhào tới thụi một phát vào tấm lưng bé nhỏ của Bống.

Bống khóc òa. Dĩ nhiên lúc này mẹ sẽ lập tức có mặt. Mẹ sẽ ôm lấy Bống và xuyt xoa thương tấm lưng của Bống đang đỏ ửng lên và nói câu quen thuộc: “Tội nghiệp con

bé quá.” Mẹ xúc chút dầu khuynh diệp thơm thơm vào bờ lưng đỏ ửng ấy, tay xoa xoa rất dễ chịu. Xong xuôi, mẹ quay ra trách móc anh Đốm rằng không biết thương em. Đốm làm như vậy là sai, rất sai rồi, Đốm có hiểu không? “Đốm hiểu.” - Anh Đốm đáp cụt lủn khiến Bống càng khóc to vì ảm ức.

Năm nay anh Đốm mười tuổi, Bống sáu tuổi. Anh chậm khôn hơn em. Đó là một chứng bệnh

mà thi thoảng mẹ vẫn nhắc tới để Bống hiểu và thông cảm với anh. Nhưng rồi, khi bị đau lưng đến hoa mắt, ai mà thèm nhớ tới chứng bệnh ấy. Có khi Bống tức đến mức, đòi mẹ đổi ngay anh Đốm xuống nhà bác Quỳnh. “Đổi anh Đốm lấy anh Chít đi mẹ. Chơi với anh Chít vui hơn.”

Mẹ nói, anh Đốm nếu hiểu được sẽ rất buồn. Vì dù thế nào anh Đốm cũng là anh Hai của Bống, là con của bố mẹ, là thành viên của nhà mình. Chẳng có lí do gì bắt anh Đốm qua ở nhà người khác cả. Nếu đưa Bống qua nhà người khác ở, chắc chắn Bống cũng đâu chịu.

* * *

Sáng nay, vết ê ẩm trên lưng tối qua đã biến mất, nhưng nhớ lại Bống vẫn chưa thôi bực mình. Chưa bao giờ cô nhỏ bị đánh đau như thế cả. Trước khi đi học mẹ lấy chiếc vòng nhỏ có chữ My Anh. Đó là chiếc vòng nhựa phản quang có thể sáng lên trong bóng tối anh Đốm nhặt đâu đó ở trường về cho em Bống. Bống đã từng rất thích cái vòng ấy nhưng nhất định hôm nay không thích, không đeo. Mẹ vờ như không hiểu ý Bống, nhỏ nhẹ: “Bạn vòng này bạn ấy nói rằng đã lâu không được chị Bống mang theo đến lớp, bạn ấy buồn đó nha.” Nói như thế thì ai mà từ chối được cơ chứ.

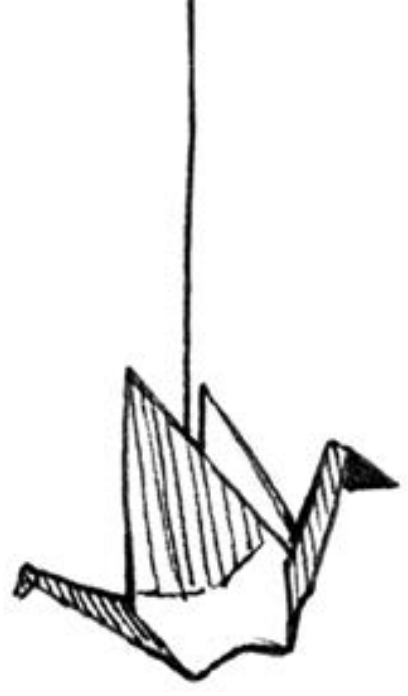
Chiếc vòng nhỏ nhắc Bống rằng món quà gần đây nhất là hôm 8-3, anh Đốm còn lượm cả bông hoa hồng trước cổng trường bị gãy sát tận đài hoa về cho em. Nếu

bỏ qua nhược điểm chỉ có mỗi hoa, không cành không lá thì quả thực đó là một bông hoa cực kì đẹp. Những cánh đỏ tươi ôm lấy nhau, như ru nhau ngủ muộn. Bởi thế mà khi anh Đốm nói: “Hoa đẹp nè, hoa đẹp không?” Thì ngay lập tức em Bống xác nhận: “Hoa đẹp quá. Cảm ơn anh Hai nha.” Cả Bống nữa, mẹ vẫn kể lại kỉ niệm ngày Bống ba tuổi, về quê tốt ngoài Bắc. Khi ấy các bà các cô cho trái mận, trái na, Bống đã biết xin thêm cái bịch để cất về cho anh Đốm. Dù rằng anh Đốm đang ở xa gần hai ngàn cây số.

Kế chiếc vòng của bạn My Anh nào đó mà anh Đốm lượm về cho Bống là con chó nhựa sứt mũi. Con chó nhỏ có màu cầu vồng. Quả thực là màu cầu vồng vì anh Đốm đã tô hết cả những màu mà anh ấy ưng nhất lên chú chó nhỏ để tặng Bống. Có lẽ anh nghĩ, kết hợp nhiều sắc màu đẹp thì càng đẹp, chẳng cần theo một trật tự quy luật nào. Và trước mặt con chó nhỏ là những chiếc thuyền bé tí hon, đàn chim hạc xiu xiu chen nhau đứng. Tất cả đều được anh Đốm làm và để lên đó cho em Bống. Mẹ vẫn gọi đó là góc nhỏ yêu thương. Nơi con chó nhỏ, chiếc vòng nhỏ, hàng chục con thuyền giấy xếp hàng như đợi ra khơi hay cả chục cánh chim hạc như muốn tung mình lên trời đều tụ tập bên nhau, chệnh chếch bên bàn học của Bống.

Có lần Bống nói, các bạn đồ chơi nếu có nói chuyện, nhất định sẽ nói chuyện về anh Đốm và Bống. Nhất định sẽ kể với nhau về câu chuyện hết hồn giận lại yêu thương.

Tối nay anh Đốm vẫn đi học về muộn như mọi bận. Từ lớp học của anh, mẹ chở vòng ra lớp học võ, chở ngược lại lớp học chữ... Rất nhiều ngày cả anh và mẹ miệt mài hàng chục cây số như thế. Anh Đốm học chậm hơn các bạn và Bống, nên bù lại, mẹ phải cùng anh đi mất công, mất thời gian hơn rất nhiều lần.

Mùa mưa đã về trong thành phố. Ti vi vừa đưa tin những con đường ngập lụt như sông. Trên ti vi, Bống nhìn thấy những bố, mẹ chở con đi trong dòng nước lớn. Mẹ và anh Đốm giờ này chắc cũng vậy đấy. Bà nói.

Tối qua, giờ này Bống bị anh Đốm đánh cú trời giáng nhưng bây giờ cô nhỏ đã quên khuấy chuyện đó rồi. Bất giác Bống nhìn lên chiếc vòng tay có chữ My Anh trên tay mình, và nhìn lên góc nhỏ những thuyền giấy, hạc giấy... Ở đó có thật nhiều điều yêu thương.

Con muốn làm một cái cây

Đây là mùa đầu tiên cây ổi trước nhà thằng Bum bất ngờ ra hoa, bói quả. Đó quả là một sự kiện không hề nhỏ trong khu phố nhỏ này. Mấy năm trước cây ổi hầu như không ra trái, nó kiên quyết ra lá xanh um suốt bốn mùa, chứ không theo đúng quy luật tuần tự ra hoa kết trái. Mẹ đã mấy lần xúi bố chặt đi vì nghĩ đó là cây ổi điếc. Hoa ổi chẳng có gì đẹp, lá cũng chẳng xinh. Có một nhiệm vụ là ra quả thì lại không ra, giữ chẳng được tích sự gì cả - mẹ nói.

Ở phố, người ta chỉ trồng được những cái cây be bé, xinh xinh. Khoảnh đất trước nhà tổ dân phố đề nghị trồng hoa, ví dụ như là hoa bằng lăng, vừa cho bóng mát, vừa có hoa rất đẹp... Ông nội Bum kể, lúc bà tổ trưởng dân số nói vậy, ai nấy cũng chỉ nhớ tới cây bằng lăng. Và thế là một con phố dọc dài những cây hoa bằng lăng rất duyên. Lúc đó mẹ mang bầu, ông đã nghĩ tới một cây ổi. Một cây ổi có vẻ lạc lõng nhưng cũng không hề làm mất duyên con đường vì phía trước ông vẫn trồng bằng lăng,

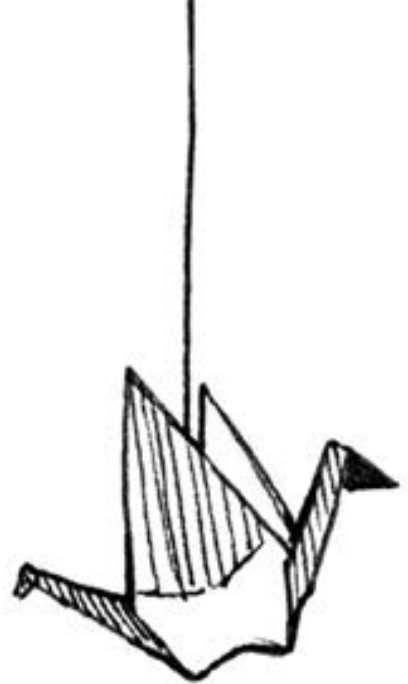
phía trong sân nhà mới là chỗ đứng của cây ổi. Là bởi vì hồi nhỏ ba Bum vô cùng thích ổi, có thể ở suốt ngày chuyen từ cành này qua cành nọ và ngồi hàng ngày trên chạc ba cây hóng gió và nghe lũ sâu, sè cái nhau chí chách. Ba nó ăn ổi từ khi trái còn be bé, cứng ngắc, chát xít cho tới khi chuyen dần sang vị ngọt lịm, thơm phức. Có khi nhờ gặm trái ổi mà rụng luôn cái răng đang rung rinh mấy lần ông nội dụ dỗ nhỏ không được. Hết mùa hè thì người ba giống một con sóc đen trùi trũi hơn hẳn đám bạn. Ông muốn trồng ổi vì muốn sẽ có một cây như cái cây sum suê trong vườn nhà khi xưa, cho đứa nhỏ trong bụng mẹ sau khi chào đời sẽ lớn mạnh cứng cáp và có nơi leo trèo như ba nó. Với một đứa con trai nhỏ, chỉ cây ổi thôi cũng đã là thiên đường.

Thế mà phụ công sức chăm bẵm, chờ mong của ông, cây ổi cứ ra hoa rồi rụng, quyết không bói quả. Nhưng rồi có thể vì mẹ cứ cầm rơm khiến cây rất tai quá, ngày kia, những chùm quả bé xíu như nút áo bông xuất hiện trên cây. Chẳng bao lâu sau, những chùm bé xíu ấy to dần, chuyen từ màu xanh sẫm sang xanh nhạt, căng bóng. Màu xanh nhạt chuyen dần sang ửng vàng, thơm phức, gọi chim về ríu ran khắp trước sân nhà.

Thằng Bum đã kể cho tụi bạn nghe câu chuyện ấy cả trăm lần. Nó tự hào khoe thêm, ngày mới hai, ba tuổi nó đã biết cùng ông bắt sâu cho cây, vì thế cây mới có thể trưởng thành như này.

- Dĩ nhiên là vì có tao mới có cây ổi đầy trái này cho tụi mày ăn. - Múi nó héch lên, mặt kênh kênh nhưng không

đưa nào thấy ghét vì hương ổi chín tỏa lan trong sân nhà nó ngọt lịm. Nó lại là thằng bé cực thảo ăn với bạn bè.

Cây ổi của nhà thằng Bum có vẻ đẹp kì lạ nhất trái đất vì ông đã cố ý bấm cho cây tỏa ra nhiều cành cao thấp vững chãi. Thằng Bum và bè bạn là trẻ con lớn lên ở phố nhưng vẫn có khả năng chèo từ cành này qua cành khác nhẹ như sóc. Hái và chia nhau những trái chín thơm lừng. Ông nội bắc một chiếc ghế đẩu ra sân, rất gần cây ổi, ngồi đó nghe đài, đánh mắt nhìn theo trông chừng lũ trẻ, cười rất hiền lành.

* * *

“Con muốn làm một cái cây. Con muốn làm cây ổi trong sân nhà cũ của con. Con muốn luôn bên đám bạn leo trèo mùa ổi chín và thấy ông con ngồi cười hiền lành bên gốc ổi...”

Một ngày kia, thằng Bum viết như thế trong bài văn cô giáo ra đề: Con hãy nói về ước mơ. Cô nói, câu văn Bum viết còn chưa thật chuẩn nhưng điều ấy không quan trọng bằng việc nó làm cô cảm động rớt nước mắt. Cô bắt gặp sự cô đơn và tình cảm sâu sắc của nó trong ước muốn làm một cái cây.

Nó đã nhớ về cây ổi bao năm mà chẳng có dịp nào để nói ra. Đó là khi bố mẹ nó chuyển từ Sài Gòn xuống Vũng Tàu, để phù hợp với công việc kinh doanh du lịch của bố. Nhà cũ nơi con phố nhỏ đã bán sau ngày mất tang ông nội. Tất cả đồ đạc dọn dẹp ra đi, chỉ có cây ổi

ngồi lại trong sân trầm tư, lặng lẽ. Lúc ấy Bum chỉ ước ao rằng có thể để tất cả đồ đạc của nó ở lại mà mang được cây ổi đi theo. Mẹ nói không thể nào đưa một cái cây đi theo khi nó đã ngằn ấy năm cắm sâu rễ vào lòng đất. Và vì thế, lâu thật lâu rồi nó không có dịp gặp lại cái cây ấy. Có lần lên Sài Gòn, nó xin bố ghé qua thăm lại cây ổi, gặp lại đám bạn hàng ngày vẫn cùng nhau leo trèo. Bố quá bận bịu nên không kịp đáp ứng mong muốn của nó.

Khi cô giáo điện thoại nói với mẹ về một cái cây, mẹ và bố đã ngay lập tức bàn nhau trồng một cây ổi trong sân nhà. Bố bắt đầu suy nghĩ về việc bấm cành khi cây ổi bén rễ sao cho khi nó lớn lên sẽ có những cành cao cành thấp thật dễ cho lũ trẻ leo trèo. Mẹ nói với Bum về kế hoạch sẽ mời những người bạn cũ thân ngày xưa đến chơi và cùng nhau trèo hái, chia nhau những trái ổi thơm lừng và ngọt lịm. Sài Gòn có quá xa Vũng Tàu đâu, đám bạn của Bum chỉ lên xe cười nói riu rít vài câu chuyện là đã đến nơi rồi. Phố cũ và phố mới thực ra sẽ chẳng cách xa khi mà vẫn nhớ về nhau.

Thằng Bum cười toe toét mà mắt nó rung rung nước. Nó bỗng như nghe tiếng cười khanh khách, tiếng chòng gheo nhau của lũ bạn và nụ cười hiền hậu của ông nội trôi theo hương ổi chín ngọt lành...

